

Prædiken til 8. søndag efter trinitatis

af Stine Munch

Tag jer i agt for de falske profeter. Der er gode og dårlige frugter, og ethvert træ, der ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden. Tag jer i agt for de falske profeter. De render rundt og ligner får. Men indeni er de glubske ulve. Og først på deres frugter kan man kende dem. Ja, måske først på dommens dag viser det sig, at de er vildledte mennesker. At de bragte andre med sig i faldet. Men hvorfor advarer Jesus mod de falske profeter? Og hvorfor denne hårde karakteristik af dem, som værende glubske ulve? Det gør han jo ikke, fordi han ønsker nogen menneskers død eller fortabelse. Heller ikke de falske profeters.

Kristus siger sådan, netop fordi han ikke ønsker, at noget menneske skal rives ud af Guds hånd. Eller skal forville sig ud af Guds nåde og ind i død og fortabelse. Hvem er så de falske profeter? Det kunne jo for eksempel være dem, man er uenig med, om fortolkningen af Guds ord; om, hvordan evangeliet skal forkyndes. Men nu er det jo virkelig farligt at begynde at remse op, hvem de falske profeter er. For hvad med mig selv, og vi kender jo alle historien om bjælken og splinten i øjet, som Kristus selv peger på.

Jeg synes, der er noget, der ligger mig mere på sinde end at pege på de falske profeter som navngivne personer. Nemlig når vi er vores egne falske profeter; når jeg er min egen værste fjende. Når jeg taler livet ned, forventer for lidt af det, ikke tror på, at for Gud er alting muligt. Når jeg er i mit værste lune, når jeg fortæller mig selv, at der ikke er flere overraskelser til mig, og bilder mig selv ind, at jeg for øvrigt sagtens kan kigge Gud i kortene. Der kommer jo alligevel aldrig til at ske noget overraskende – i resten af livet.

Når man på den måde profeterer om livet, så er det falske profetier, for hvad ved vi mennesker om, hvad der kommer til at ske i livet, og den slags hovmod og opgivenesshed skal man selvfølgelig tage sig i agt for. Det jeg taler om er, når man ikke kan finde trøst, og når man opgiver at tro på, at Gud hører vores bønner, griber ind i vores liv, når man opgiver at tro på, at Gud er med os, og at han er uendeligt meget større end det lille menneske.

Min gamle præst sagde noget, der gjorde et stort indtryk på mig, da jeg gik til præst. Han sagde, at de mennesker, der tager livet af sig, det er de mennesker, som forventede mest af livet. De tager ikke livet af sig, fordi de hader livet, tværtimod ønskede de at leve det fuldt ud, men noget gjorde, at de blev så skuffede, at de ikke mere kunne udholde det. Den skuffelse over livet er livsfarlig, og derfor skal man tage sig i agt for den falske profeti, de fleste vel fra tid til anden kan mærke inde i sig. Så den ikke bliver til en

glubsk ulv, der udvikler sig og bliver til sygdom. Og bare ordet "selvmord" – hvordan kan vi sige, at den som ikke længere orkede at være i mørket og skuffelsen over at livets perspektiv blev helt forkert og ikke ændrede sig, har begået mord?

De er jo ikke mordere, men mennesker, der ikke havde flere kræfter til at stå de indre falske profeter imod, og det blev så svært, at de ikke kunne se nogen ende på mørket. De indre falske profeter kan få et menneske til at fortvivle så dybt, at døden ser ud som den eneste udvej. Men tilbage står de nærmeste, fulde af spørgsmål. Ofte helt nedbøjede af skyld. Hvad gjorde jeg galt? Hvad burde jeg have gjort eller sagt, som jeg ikke gjorde? Sorgen er stor, skylden også. Men når sygdommen, det onde, de falske profeter, hvad vi end kalder det, ødelagde nogens livslyst, er det ikke noget andet menneskes skyld. Det var det onde, som stjål livet. Det kan vi ikke altid forstå, og der er meget her i livet, vi ikke kan forstå.

Det, vi skal forstå, er, at vi har brug for hinanden. Tag jer i agt for de falske profeter, de er glubske ulve, som i alleryderste konsekvens kan gøre et menneske sygt. Tag jer i agt! Og det skal vi gøre ved at opmuntre hinanden, tale med og godt om hinanden og til hinanden. Vi må trøste hinanden og lytte. For livet ER hårdt. Fra tid til anden mærker alle mennesker sjælens rystelser. Og som en klog kvinde og mor sagde til mig for nylig: det kan godt være, at livet er lidt kaotisk af og til, og derfor handler hver dag om, hvordan denne dag kan blive bedst mulig for alle. Det tager jeg til mig.

Det må da være den fornemste opgave at se, hvordan jeg i min begrænsning og med de få muligheder, jeg har, kan hjælpe til med, at denne dag, dette øjeblik, bliver så godt som muligt for min næste. Og selvfølgelig er det sandt, at uanset hvad, så oplever vel ingen af os sådan uindskrænket, ubegrænset lykke. I vores liv og hverdag er lykke altid angrebet og truet; vi kan ikke eje den eller fastholde den. I sjældne øjeblikke oplever vi den komplette lykke; øjeblikke, hvor vi ingenting savner og heller ikke er bekymrede eller ængstelige. Men så går der ikke længe, og så føler vi os muligvis igen splittede. Et eller andet er galt, og følelsen af, at alt er godt, er væk.

Den kristne tro rummer så meget godt, at jeg ikke kan komme i tanke om noget bedre her i verden. Men desværre indeholder den ikke det, der kan beskytte os mod livets hårde sider. Det er vi ikke blevet lovet nogen steder, og det er ikke en from, kristen dyd at gøre sig immun overfor smerten. Livet er sådan, at vi indimellem bryder sammen. Indimellem må de fleste vist kravle under dynen, rulle gardinerne ned og græde ud. Sådan er det. Og det er meget bedre at gøre plads til, at livet kan være noget lort, end at gøre som om, det ikke er sådan.

Men vi SKAL forsøge igen. Rejse os igen. Vi skal hvæse af de falske profeter, der vil bilde os noget andet ind, og vi må bede hinanden om hjælp til det. Jeg ved godt, at det ikke er så let at rejse sig, for det har jeg selv svært ved. Jeg har endda også let ved at tabe begejstringen overfor livets gave. Jeg er ingen jubelkristen, der kun kan love og takke

Gud for alle hans gaver. Jeg er sandelig også én, der brokker mig og skælder ud og endda forsøger at lave handler med Gud. Altså sådan: hvis du nu ordner det sådan og sådan, Gud, så lover jeg til gengæld aldrig mere at klage.

Eller anderledes sagt: livet er ikke så enkelt, og tit ville man ønske det anderledes. Og jeg tror vi skal tage vores klage over livet alvorligt, men ikke fortvivle alvorligt. Vi er nemlig ikke selv de vigtigste. Det er Gud, og det, at han aldrig forlader os. Hans løfter skal vi tage alvorligt, så vi kan leve, og Gud siger: Mine får skal aldrig i evighed gå fortabt (Johs 10, 29).

Vi kan tage aldeles alvorligt, at Gud forlader os vor skyld tusindvis af gange og ikke vender sig bort fra os i lede eller ligegyldighed. Det er vi lovet i dåben, som vi hørte det før, da et lille barn blev døbt, og det holder Gud ved. Han kommer og rækker hånden ud til os hver dag! Og så er det tid at rejse sig. Ud i livet, ud i verden, tage fat på det, og give videre af alt det, man selv har fået givet - til de andre.

Og ikke lade vores sår og det onde i livet vinde over os. Ikke lade alt det dårlige fylde for meget, men fatte mod i tillid til, at Gud er med, også når vi slet ikke fatter, hvad i alverden der foregår. Og at han siger: jeg forlader dig aldrig. Jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende.

Eller som profeten Mika siger: Du skal ikke glæde dig over mig, fjende, for jeg faldt, men rejser mig igen. (7,8).

Sådan er det. Lige præcis sådan er det at leve. Evangeliet er ikke et bogstaveligt katalog over, hvordan livet skal leves. Men en kilde til livsmod, hvor man før måske kun så ørkesløshed og håbløshed. Mod til at se os selv som utilstrækkelige - og ikke desto mindre værdige til Guds kærlighed. Mod til at stole på Gud.

Det er helt enestående for kristendommen, at mennesket er taget til nåde som den, der så ofte rammer ved siden af, og det skal give os mod på at give os i kast med det uregerlige liv, med de chancer og risici, det indebærer. Tag jer i agt for de falske profeter. Ja, det er jo det. Men hvordan så? Det vil jeg simpelthen forsøge at kaste mig ud i nogle råd om.

- Når du er trist og nedtrykt, så sig det! Fortæl folk omkring dig, hvordan du har det. For de fleste føles det lidt nemmere at være nede, hvis andre ved det. Så er du knap så alene med dine tanker. Desuden giver du andre mulighed for at hjælpe dig. Så de kan lytte, støtte og give dig et kram, når du har brug for det.

- Skriv dagbog. Dagene kommer let til føles som én stor, grå grød, når du er trist. Måske opdager du slet ikke udsvingene – tidspunkterne i løbet af dagen, hvor du for alvor var nedtrykt. Eller omvendt de øjeblikke, hvor du egentlig havde det fint nok eller ligefrem følte et kort strejf af glæde. Skriv ned, så du ved, hvad der skaber glæde og giver dig energi, og gør så mere af det.

- Kom ud af døren, så du ikke ser på de samme kedelige vægge hele tiden. Kom ud, og se, hvordan verden ser ud. Når du kommer hjem, kan du jo skrive i dagbogen, hvad du så derude.

- Tænk godt om dig selv. Du er Guds barn, han har selv skabt dig, og Gud så jo alt, hvad han havde skabt, og se, det var såre godt – således også med dig.

- Læs i Bibelen. Hver dag. Der er altid noget nyt at hente, altid nye beskeder fra Gud. Bare læs et par linjer, og tænk så over, hvordan de kan give mening for dig.

- Bed til Gud. Hver dag. Sig det hele, læg det hele frem, man må også gerne skælde ud.

Og til sidst: Jeg har ladet mig fortælle, at der et sted ud for Italiens kyst, hvor klipperne er skarpe og havet er mange meter dybt, er nedsunken en 2,5 meter høj Kristus-figur under havets overflade. På havets sorte bund står således Kristus med åbne arme for at tage imod. Han griber os alle steder.